

kræftelse, Sagens Vigtighed senere har faaet bevæb, at man i den engelske Lov har optaget en Bestemmelse, som yderligere har fæstet disse Forordninger i betydelig Grad, har det været en Grund for os til at mene, at det var rigtigt at optage Lovforslagets oprindelige Indhold. — Det forandrede Indhold af § 19 skal jeg ikke modsætte mig eller have Noget imod. — Jeg vil ligeledes kunne gaa ind paa den meget ærede Ordførers eget Forslag under Nr. 20. — Ligeledes kan jeg gaa ind paa Vindringsforslaget under Nr. 21 og har heller ikke noget Væsentligt at erindre mod det forandrede Indhold af § 23, som jeg er enig med den meget ærede Ordfører i væsentlig er en Redaktion. Dog forekommer det mig, at det er et noget ubestemt Udtryk, naar der staar i første og anden Linie: „Saar en Skibsfører tilføj, eller er han isærd med at gaa tilføj med et Skib“ osv. Det forekommer mig at ville være heldigere, om man satte en Bestemmelse om Forsøg paa at gaa imod Lovforslagets Bestemmelser i Almindelighed. Thi hvad er det at være isærd med at gaa tilføj? Skal han være i Udseiling af Haaven eller ligge ude ved en af Pølene osv. Det forekommer mig at være lidt vanskeligt at afgjøre i mange Tilfælde, hvorvidt man kan sige, at han er kommen saavidt paa Veien til Havet, at han nu har den Intention at ville overtræde Loven. — Vindringsforslaget Nr. 23 har jeg heller ikke Noget at indvende imod.

Sagd: Naar det er almindelig erkjendt, at det er nødvendigt, eller at der er stærk Trang til ved Lovgivning at ordne visse bestemte Forhold — og der har jo paa det her foreliggende Omraade været stillet meget stærke Krav i den Henseende — er det noget Nebblaende, naar Forslag dertil fremkommer, at der saa gjør sig saa mange individuelle Anstuelser gjældende, der ere saa indbyrdes afvigende, at der deri ligger endogaa en vel næsten uoverkommelig Hindring for at faae Forslaget vedtaget. Det er en af de Grunde, hvorfor jeg i Almindelighed ikke billiger den Mængde Vindringsforslag, som næsten altid fra Udvalgenes Side stilles til foreliggende Lovforslag, og gjør det saa meget mindre her ved dette Lovforslag, som jeg ingenlunde kan erkjende, at de Grunde, der ansøres for en stor Del af Vindringsforslagene, ere af nogen afgjørende Betydning. Jeg anser det i det Hele for givet, at man er bedst tjent med Lovforslagene i den Stikelse, hvori de ere udarbejdede fra Regjeringens Side, naar der ikke kan paavises klare, bestemte Grunde derimod. — Jeg kan med Hensyn til en stor Del af de Forslag, der ere stilled, henvise til, hvad der allerede er udtalt af den høitærede Minister og den ærede Ordfører (Klein), men med Hensyn til de to Hovedforslag, der indholdes under Nr. 1 og 2, skal jeg dog nærmere præcisere mit Standpunkt. Jeg skal da

med Hensyn til Forslaget Nr. 1 bemærke, at jeg er fuldstændig enig med de ærede Forslagsstillere i det Maal, de have efterstræbt, at nemlig den indenrigske Skibsfart skal langtfra paalægges saa trykkende Baaud som dem, Loven tilfigter at paalægge den udenrigske Skibsfart, og jeg skal til, hvad den høitærede Minister i saa Henseende har bemærket, gjøre yderligere en Betragtning gjældende, som Ministeren ikke synes at tillægge saa stor Vægt, som jeg gjør. Det er den, at en Mængde af de Smaaskippere, der fare i indenlandsk Fart og selv ere Rhedere eller Ciere af deres Skibe, ere jo virkelig stilledes faaledes, at det ofte er deres eneste Erhvervsvei, og da skal jeg ikke negte, at naar en Mand er stillet mellem de to store Spørgsmaal, enten at se sin Families og sit eget fremtidige Underhold prisgivet Odelæggelse eller ogsaa ved Forsigtighed og Omtanke at benytte den gamle Skude og holde den saa godt vedlige, at den nogenlunde kan fyldestgjøre sin Opgave og føde Familien for Resten af den Tid, han tænker at bruge den, saa kan Staten efter min Tølelse ikke have den Opfordring til at stride ind, ligesom der i det Hele maa siges at være stærke Grunde for, at den indenrigske Fart ikke stilles under samme Betingelse som den større Skibsfart, hvor Rhederne som oftest ikke have nogen Del i Skibets Tølelse eller i den Fare, der er i et usedygtigt Skibs Anvendelse, men hvor det i Reglen er fremmede Skibsfolk, der maa vove deres Liv og friste den Fare, som Mangler ved Skibets Udrustning medføre. Men medens jeg faaledes i det Væsentlige staar paa samme Standpunkt som de ærede Medlemmer af Udvalget, der have stillet Forslaget under Nr. 1, kan jeg ikke Andet end erkjende, at den høitærede Minister har Ret i, at man kan ikke faaledes slaa alle de Skibe sammen, der ere indbefattede under Forslaget Nr. 1, idet ikke alle ere stilledes under lige Betingelser, men tværtimod under meget forskjelligartede, og at det er meget vanskeligt indenfor de mere koncentrerede Bestemmelser, en Lov indeholder, at fyldestgjøre de to Formaal, som begge bør søges fyldestgjorte i Loven, nemlig at værne om Menneskeliv og dog samtidig ogsaa værne om de berettigede Privatinteresser, der trues af Loven. Det tror jeg derfor langt bedre kan gøres ad administrativt Veie, og dertil forekommer det mig, at Slutningsbestemmelsen i § 4 selv anviser Veie, naar den siger, at der af Indenrigsministeren skal udfærdiges og offentliggøres en Instruks for Skibsinspektørernes Virksomhed, ved hvilken Instruks der saavel med Hensyn til Skibsinspektørens Berettigelse og Forpligtelse til at foretage Efterforsyn af Skibe under 60 Reg.-Tons, som gaa i Fart inden Liniernes Tøgel—Lindesnes og Rügenwalde—Calmar, som ogsaa med Hensyn til Omsagnet af dette Efterforsyn kan fastsættes saadanne Begrænsninger, som efter Skibets og Fartens Betskaffenhed maatte findes passende. Jeg kan ikke